

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a zo sudcov Jany Baricovej a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **UNIMONT Banská Bystrica, spol. s r. o.**, Vajanského 7673, Trnava, IČO 31 611 940, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, IČO 36 859 095, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Romana Kašubu, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 405/2015-909 z 1. februára 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 78/2019 z 21. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 78/2019 z 21. júla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 Cob 405/2015-909 z 1. februára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Obe napadnuté rozhodnutia žiada zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že v úvodnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka označuje za subjekt, proti ktorému sťažnosť smeruje, len krajský súd, ale v petite ústavnej sťažnosti žiada vysloviť porušenie označených práv aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu a jeho rozhodnutiu, a preto ústavný súd ustálil predmet prieskumu tak, ako to je uvedené v predchádzajúcom odseku.

3. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v spore žalobcu obchodnej spoločnosti [REDACTED], proti sťažovateľke ako žalovanej bola sťažovateľka rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 61 Cb 41/2011-781 z 9. marca

2015 zaviazaná na zaplataenie sumy 99 581,76 eur s príslušenstvom. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol návrh sťažovateľky na prerušenie konania zamietnutý a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdený. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. V priebehu dovolacieho konania bol na majetok sťažovateľky vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25 R 2/2017 zo 6. novembra 2018, ktorý bol zverejnený v Obchodnom vestníku 13. novembra 2018. Správca konkurznej podstaty sťažovateľky ako úpadcu JUDr. Erik Bilský, Pekárska 11, Trnava, značka správcu S 1477 (ďalej aj „správca“), 30. júla 2019 podal na okresnom súde podanie označené ako „*Návrh na pokračovanie v dovolacom konaní podľa § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii*“.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol v zmysle § 447 písm. c) CSP z dôvodu neidentifikovania vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP v konaní pred súdmi nižších inštancií.

6. Ústavná sťažnosť bola v súlade s § 46 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi, ktorý je podľa čl. II ods. 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „rozvrh práce“) členom prvého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. II. ÚS 16/2021-6 z 21. januára 2021 bol sudca Miloš Maďar vylúčený z konania a rozhodovania v tejto veci. Podľa čl. III ods. 1 písm. d) rozvrhu práce na miesto vylúčeného sudcu nastúpil sudca štvrtého senátu ústavného súdu Ladislav Duditš.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd ju po podaní odvolania proti rozsudku okresného súdu nevyzval na jeho doplnenie (hoci ústavná sťažnosť nesmeruje proti okresnému súdu, pozn.). Krajský súd mal porušiť zákon tým, že sťažovateľku nevyzval na odstránenie väd podaného odvolania uvedením toho, v čom rozhodnutie alebo postup okresného súdu považovala za nesprávny, a nepoučil ju o následkoch neodstránenia väd podania v zmysle § 218 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“).

8. Sťažovateľka doplnila 29. novembra 2016 odôvodnenie svojho odvolania podaného 11. mája 2015 o nové dôkazy, ktoré podľa jej tvrdenia nemohla v čase konania na súde prvej inštancie predložiť, a v tejto súvislosti navrhla prerušenie konania. Odvolací súd neprihliadol na doplnenie odvolania a s návrhom na prerušenie konania sa nijako nevysporiadal, čím sťažovateľke odňal právo na súdnu ochranu.

9. Totožné pochybenia súdov nižších inštancií sťažovateľka použila ako dôvody dovolania, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd však dovolanie odmietol, čo je pre sťažovateľku prekvapujúce vzhľadom na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 62/2017-334 z 13. júna 2018, v ktorom dovolací súd označil za pochybenie odvolacieho súdu postup, ak nevyzval žalovanú na odstránenie väd odvolania a nezaoberal sa námietkami uvedenými v doplnení odvolania.

10. Z uvedených dôvodov krajský súd spolu s najvyšším súdom zasiahli do sťažovateľkou označených práv, odňali jej právo na súdnu ochranu a porušili princíp právnej istoty, čím porušili právo na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý neprihliadol na obsah doplnenia odvolania a na návrh na prerušenie konania podaný sťažovateľkou, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý túto okolnosť ako dovolací súd neidentifikoval ako vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12. Pred pristúpením k vecnému prejednaniu uvedených námietok ústavný súd s prihliadnutím na prebiehajúci konkurz vyhlásený na majetok sťažovateľky skúmal, či ústavná sťažnosť bola podaná oprávneným subjektom.

13. Uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25 K 16/2018 z 28. februára 2019 zverejneným v Obchodnom vestníku 7. marca 2019 bol do funkcie správcu sťažovateľky ustanovený JUDr. Erik Bilský.

14. Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

15. V súlade s § 47 ods. 1 zákona o konkurze sa vyhlásením konkurzu prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Podľa § 47 ods. 4 zákona o konkurze v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu.

16. Ak teda bolo súdne konanie začaté na návrh dlžníka alebo proti nemu ešte pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok, procesnoprávnym účinkom vyhláseného konkurzu je podľa § 47 ods. 1 zákona o konkurze prerušenie konania, ak sa týka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Ak sa v takýchto prerušených konaniach pokračuje na výslovný návrh správcu, bezprostredne nasledujúcim procesnoprávnym dôsledkom je zmena subjektu konania spočívajúca v tom, že správca sa stáva účastníkom konania (stranou sporu) namiesto úpadcu.

17. V posudzovanej veci sa pokračovalo v dovolacom konaní na základe písomného návrhu správcu, ktorý sa tak stal účastníkom dovolacieho konania na strane žalovaného. Správca bol ako žalovaný označený aj v záhlaví napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

18. Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv v dovolacom konaní, v ktorom sama nemala procesné postavenie strany sporu, pretože procesné účastníctvo prešlo zo sťažovateľky ako úpadcu na správcu. Z tohto dôvodu sťažovateľka sama nemôže namietať porušenie svojich základných práv v dovolacom konaní, ak sama už nebola jeho účastníčkou a nemôže účinne napadnúť ani uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní. Toto oprávnenie patrí počas trvania konkurzného konania iba správcovi.

19. Toto východisko platí obdobne aj pre oprávnenie sťažovateľky napadnúť rozsudok krajského súdu, hoci v čase jeho vydania ešte nebol vyhlásený konkurz na jej majetok a sťažovateľka tak bola stranou sporu. Vyhlásením konkurzu prechádza na správcu oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa majetku podliehajúceho konkurzu, čo zahrňuje aj možnosť uplatňovať prostriedky právnej ochrany v týchto veciach. Sťažovateľka tak vyhlásením konkurzu stratila procesnú pozíciu sporovej strany nielen v dovolacom konaní, ale aj oprávnenie sama vo vlastnom mene napádať predchádzajúce rozhodnutia v tom istom spore, a preto nemôže byť považovaná za oprávnenú osobu na podanie ústavnej sťažnosti proti odvolaciemu rozhodnutiu.

20. Ústavný súd z uvedeného dôvodu ústavnú sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

21. Iba stručne nad rámec záveru v predošlom odseku ústavný súd podotýka, že v argumentácii sťažovateľky absentuje akýkoľvek ústavnoprávny rozmer, keď v nej len opakuje výhrady proti rozsudku krajského súdu, ktoré uviedla v dovolaní. Dovolací súd v reakcii na argumentáciu sťažovateľky vychádzal z dikcie § 365 ods. 3 CSP, resp. § 205 ods. 3 OSP, v zmysle ktorých odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Sťažovateľka doplnila podané odvolanie až po roku a pol od jeho podania. Odvolanie spĺňalo zákonné náležitosti, odvolacím súdom bolo riadne prejednané a nebol tu dôvod vyzývať sťažovateľku na odstránenie prípadných vád, zohľadňujúc aj to, že sťažovateľka bola právne zastúpená advokátom. Odvolací súd odvolanie neodmietol pre nedostatok náležitostí, ale vecne ho prejednal. Návrh na prerušenie konania vyhodnotil odvolací súd ako tzv. fakultatívne prerušenie v zmysle § 164 CSP, na ktoré nie je zákonný nárok a pre samotné konanie nebolo nevyhnutné.

22. Sťažovateľka dostala odpoveď na svoje námietky zhodné s námietkami v posudzovanej ústavnej sťažnosti v dovolacom rozhodnutí, ktorého závery ústavnou sťažnosťou kvalifikovane nespochybnila, pričom nemožno opomenúť, že tak ani urobiť nemohla, keďže už na to nebola oprávnená s ohľadom na účinky vyhlásenia konkurzu. Za problematický považuje ústavný súd skôr spôsob, akým sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom vykonávala procesné úkony a formulovala podania, ktoré boli následne vyhodnotené v jej neprospech. Len prípadný neúspech vo veci nemôže signalizovať porušenie označených práv (I. ÚS 50/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu